

at vi ikke komme længere tilbage med vor finansielle Stilling. Jeg vil derfor gerne med et Par Ord begrunde, hvorfor jeg ved mange Lejligheder ikke har kunnet følge det høje Ting.

Kaster man et Blik tilbage paa de sidste Aars Finanspolitik, forekommer det mig, at Billedet er ret trist og mørkt. I de 10 sidste Aar, da Bevillingsmyndigheden atter har været overgivet til de forskellige Lovgivningsfaktorer, er Indtægten gennemsnitlig stegen med $1\frac{3}{4}$ Million om Aaret, ganske vist med nogen Afveksling men dog nogenlunde. Det svarer til $2\frac{1}{2}$ pCt. Med en saa stor Forøgelse af vore Indtægter maatte der være rigelige Midler til at dække de Udgifter, som Udviklingen naturnødvendigt fører med sig. Der er desforuden lagt paa Jernbanetakster og Porto, men alligevel have vi forøget vor Statsgæld med 58 Millioner i disse 10 Aar. Ganske vist kan man indvende, at for 10 Aar siden var Kassebeholdningen saa langt nede, at der ikke kunde administreres dermed, men alligevel er vor Statsgæld i disse 10 Aar forøget ret betydelig.

De Reformere, som jeg mener have været en væsentlig Grund til den nuværende Stilling, ere dels de store gennemgribende Lønningslove og dels de store — jeg mener urimelig store — Udgifter, der ere blevne ofrede paa vort Trafikvæsen. Jeg maa maaske her nævne, at Bevillingen til Ordningen af de københavnske Banegaardsforhold danner jo Topfiguren paa alt dette. Jeg har ikke anset disse Reformere for saa paatrængende nødvendige, at vi af den Grund skulde forøge vor Statsgæld, saaledes som sket er. Det er min Opfattelse, at disse store Udgifter ere anvendte alt for lidt i Øjemed, som jeg hellere vilde være med til, Reformere, som virkelig pegede nedad og afhjalp den virkelige Nød og Trang, der er til Stede. Med Nød mener jeg den uforskyldte Nød; naar der gaar Tusinder af unge Mennesker i København og andre Købstæder, som ikke ville søge Arbejde der, hvor der er Arbejde — for der er sikkert trindt om i Landet Arbejde nok, naar de overhovedet ville søge det — er det ikke Nød. Det, jeg kalder Nød, er, at de virkelig blive trængende paa Grund af Sygdom eller andet Uheld. Jeg har derfor ved mange Lejligheder ikke fulgt det høje Ting.

Nu udtalte den ærede Konseilspræsident forleden, at det skulde være Regeringen magtpaaliggende at søge de Reformere fremmede, som bæres frem af en uimodsigelig Strømning i Befolkningen.

Jeg har glædet mig over denne Udtalelse og tror, at den faar Betydning. Ere de Reformere, som komme frem, saadanne, som bæres frem fra Befolkningen, tror jeg, at jeg for min Part godt kan være med til dem.

Jeg har i de sidste Dage her i Tinget hørt mange takkende Udtalelser for de af Justitsministeren forelagte Lovforslag. Jeg tror, det er et almindeligt Ønske i dette Ting, at alt Reformarbejde skal gaa i den Retning, ligesom det er det iblandt Befolkningen, i alt Fald den, jeg kender, Landbobefolkningen. Vel sætter denne Stand paa Grund af sin Sparsommelighedssans Pris paa en økonomisk Statshusholdning, men den skelner stærkt mellem de Ting, hvortil Midlerne bruges. Jeg tror derfor, at naar Ministeriet vil bringe Lovgivningsarbejdet ind i det Spor, vil den fortjene og faa den store, almindelige Befolknings Tak.

Før jeg slutter, vil jeg dog tillade mig at henstille en enkelt Sag til Regeringens nærmere Overvejelse. Det er Spørgsmaalet om Ulykkesforsikring for Landarbejdere. Vore Landarbejdere ere ikke fordringsfulde; de leve under beskedne Forhold. Men siden vi vedtoge Loven af 1898 om Ulykkesforsikring for Industriens Arbejdere og senere for Fiskerne — og i Aar faa vi forhaabentlig Ulykkesforsikring for Søfartsfolk —, har man omkring paa Landet bestandig hørt en Pukken paa, hvorfor de ikke ogsaa skulle have Ulykkesforsikring. Det kan være noget underligt for os, der særlig repræsentere Landarbejderne, at vi Gang paa Gang skulle være med til, hvad jeg gerne vil, at vedtage Ulykkesforsikring for andre Klasser, og at Landarbejdernes Klasse stadig skal være tilbage. Det er underligt at se, at Landarbejderne, naar en Ulykke rammer dem, skulle under Fattigvæsenet, medens andre blive fri. Jeg tror, at Regeringen og det høje Ting vare bedst tjente med at faa den Ting frem saa snart som muligt. Hvorledes Forholdet mellem Stat og Kommune skal ordnes, skal jeg ikke give nogen Antydning af. Men jeg antager, at de ville komme til at hjælpes ad med de derved forbundne Udgifter. Men det er Statsmagtens Pligt at tage Initiativet. Det kan man ikke forlange af Kommunerne, hvor Styrelsen er paa saa mange Hænder.

Formanden: Jeg skal hermed afbryde Forhandlingen for i Dag.